

::: Thanh Thu Giang :::

Chàng Bus-boy

Chàng Bus-Boy

Bus-boy là nghề khiêm nhường, dọn dẹp bát đĩa tại cafeteria hay các nhà hàng, đồng lương tối thiểu và không có tiền "tips". Cho đến bây giờ, tôi vẫn thương mến những người làm nghề này, vì chính người hùng của tôi đã từng là một chàng "bus-boy".

Vợ chồng tôi lấy nhau đã lâu, chúng tôi thường hay kể cho nhau nghe những mẩu chuyện gia đình nho nhỏ. Có một câu chuyện dễ thương mà tôi kể đi kể lại cả trăm lần, chắc chồng tôi nghe mãi cũng nhàm chán đến tận cổ, nhưng chàng rất kiên nhẫn, mỗi lần tôi kể lại, chàng chỉ ngồi yên nghe rồi mỉm cười thích chí.

- Em muốn kể cho anh nghe chuyện: "Cái cậu nào trắng trắng"
- OK, em kể đi, nếu anh ngủ gục thì đánh thức anh dậy. Chàng trên tôi.

...Năm 1975, khi gia đình em định cư trên nước Mỹ, em nhập viện đại học PSU, buổi sáng đến lớp, buổi chiều đi làm. Bố của em thì ban ngày đi làm, ban đêm bố cũng chịu khó cấp sách đến trường PSU làm sinh viên.

Rồi một hôm bố hỏi em:

- Con đi học trên trường ban ngày có biết cậu sinh viên Việt Nam nào cao cao, trắng trắng không? Bố thường vào cafeteria uống cà phê, gặp cậu ấy làm bus-boy ở đó. Bố hỏi chuyện, thấy cậu ấy ngoan ra phết.

Ngẫm nghĩ một hồi, em trả lời:

- Chắc là anh chàng Huấn đó bố, nhưng mà Huấn là con nhà giàu có, chẳng chịu làm bus-boy đâu! Anh chàng ấy cả ngày đi tán các cô, không có ngoan đâu bố ơi!

Bố nhăn nhó nét mặt, tỏ vẻ không đồng ý với em, nhưng không nói gì thêm nữa. Vài tháng sau bố lại hỏi:

- Con có chắc cậu đó là cậu Huấn không? Bố thấy cậu này chăm chỉ, người đang hoàng lắm.

Em quả quyết:

- Nếu mà trắng trắng thì trên trường chỉ có Huấn thôi bố ơi! Bố hỏi thử xem cậu ấy tên gì đi bố?
- Ừ, lần sau gặp, bố sẽ hỏi.

Em nghĩ thầm trong bụng: Mình mới có 20 tuổi thôi mà bố làm như mình là "oldmaid" rồi, sao bố phải đi tìm rể gấp gáp vậy!

Giờ trống giữa 2 lớp học, bố vẫn đến cafeteria đều đặn, nhưng không gặp cái cậu trắng trắng ấy nữa, bố có vẻ tiếc hoài vì không biết được tên cậu ta.

Thời gian trôi qua, 3 năm sau, có một anh sinh viên kỹ sư cơ khí sắp ra trường rất yêu em.

Vội vã chồng tôi ngắt lời:

- Thế em có yêu anh ta không?

Tôi đáp tinh nghịch:

- Yêu ty ty thôi, để em kể tiếp.

...Em mời anh ta về nhà dùng cơm, và nhân tiện để gặp bố mẹ em. Chuông cửa reo ting .. tong .., em vội vã ra mở cửa, anh ấy bước vào quần áo chỉnh tề, tay bê một chậu hoa lily trắng, lịch thiệp lắm. Em mời anh ấy vào phòng khách, rồi giới thiệu với bố mẹ em.

Vừa nhìn thấy anh ấy, bố ngạc nhiên và mừng rỡ thốt lên:

- Cậu này là cái cậu sinh viên trắng trắng mà bố nói với con đó!!

Em ngớ ngàng đáp lại:

- Anh này là anh Tường mà bố.

...Hóa ra từ bao lâu nay, em cứ tưởng cái anh trắng trắng là Huấn, không ngờ lại là anh. "You got daddy" s stamp of approval from day one", thích chí chưa?

Chồng tôi mỉm cười, nheo nheo mí mắt ra vẻ đắc chí:

- Thích quá chứ còn gì nữa, kể lại cho anh nghe nữa đi.

- Maybe tomorrow night, honey!!

Thanh Thu Giang -- Texas, August 2000